

MIEJSKI TEATR MUZYCZNY

OPERA i OPERETKA
W KRAKOWIE

Dyrektor MIECZYSLAW DROBNER

Scena Operetkowa w Domu Żołnierza

Kier. artyst. ANATOL WRONSKI

J A N S T R A U S S

Z E M S T A
N I E T O P E R Z A

JAN STRAUSS – TWÓRCA OPERETKI WIEDEŃSKIEJ

25 października 1825 roku w starej naddunajskiej stolicy Habsburgów, w roztańczonym Wiedniu, przyszedł na świat młody Jan Strauss. Cały Wiedeń żył wówczas pod urokiem walców jego Ojca, również Jana Straussa, które to walce święciły tryumfy w wykonaniu słynnej orkiestry Lannera, a potem także własnej kapeli Straussa w ogródku słynnego „Sperla”, gdzie zbierał się wieczorami cały wiedeński „beau monde”. Młodego Jana, w którego żyłach płynęła gorąca krew hiszpańska (matka jego Anna Streim, była podobno wnuczką hiszpańskiego granda) – ojciec pragnął widzieć na szczytach kariery urzędniczej. „Króla walca wiedeńskiego” (jak nazywano Jana-ojca) nie nęciła przyszłość syna jako grajka ogródkowego, nie wierzył on w talent młodego Jana, nie wierzył, aby któryś z jego pięciu synów mógł dorównać jemu, którego sukcesy i fortuna mogły nie jednemu przewrócić w głowie.

Jednak los chciał inaczej. Gdy Strauss-ojciec rozstał się ze swoją żoną, pozostawiając dzieci przy matce, nic już nie stało na przeszkodzie, by młody Jan mógł porzucić prozaiczne i nudne dla niego studia i zająć się tylko muzyką.

Swoje studia muzyczne młody Strauss rozpoczął u Józefa Drexlera, organisty Katedry św. Stefana w Wiedniu. Znakomity ten wykładowca, psycholog i muzyk potrafił znaleźć właściwą drogę dla talentu Jana. Rozwój młodego muzyka był tak imponujący, że po kilku latach studiów 18-letni chłopak uzyskał licencję kapelmistrza, a mając lat 19 ze zorganizowaną przez siebie kapelą odniósł już wielki sukces na publicznym koncercie w restauracji ogródkowej Dommayera w Hietzingu. Okazało się wówczas,

Barbara Kostrzewska (Rozalinda), Stanisław Holly (Frank), Janusz Żelobowski (Alfred)

Włodzimierz Kotarba (Blind), Roman Węgrzyn (Eisenstein), Barbara Kostrzewska (Rozalinda)

Kazimierz Rogowski (Eisenstein), Celina Karpińska (Rosalinda)

Adam Szybowski (Falke), Roman Węgrzyn (Eisenstein)

1917-18 33-05-10 33-36-01
 30-200 Kłopoty w płocku 12
 UCHWAŁA
 OLEK 1 OLEK 1 1. KUTOMIE

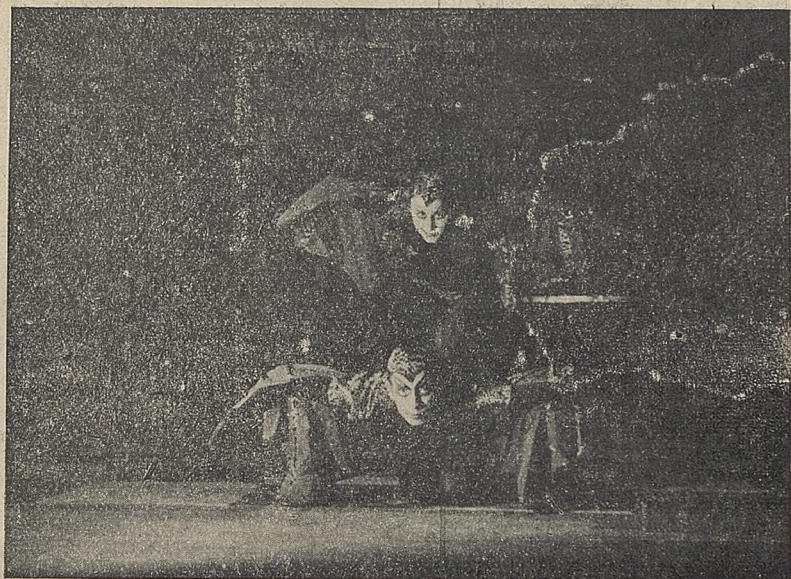

Celina Karpńska (Rozalinda), Kazimierz Rogowski (Eisenstein)

Kazimierz Rogowski (Eisenstein), Stanisław Holly (Frank)

OPERA I OPERETKA W KRAKOWIE
 ARCHIWUM
 81-500 Kraków, ul. Bracka 15
 tel./fax 22-62-10, 22-78-07

Adela Filówna, Jan Lisowski — fragment baletu z aktu II — pantomima „Nietoperz”

Żofia Weissówna, Henryk Piotrowicz, Stanisław Dobranowski — fragment baletu z aktu II — „Scenka z Prateru”

że Strauss-ojciec nie dorównał poziomem intelektualnym swemu synowi: wszelkimi sposobami starał się utrudnić mu karierę muzyczną, od organizowania bojkotu jego kapeli przez właścicieli ogródków do intryg włączenie. W odpowiedzi na tę akcję młody Jan zaczął propagować ze swoją kapelą właśnie walce ojca. Tym krokiem i wysokim poziomem wykonania, młody Jan zyskał sobie z miejsca sympatię całego Wiednia jak i publiczności za granicami kraju.

Z dnia na dzień zwiększały się jego sukcesy: kulminacyjnym punktem jego kariery wiedeńskiej było powierzenie mu kierownictwa dworskiej orkiestry tanecznej. Jan umiał robić karierę. Liczne swoje kompozycje poświęcał cesarzowi i różnym wysoko postawionym damom dworu. Wszędzie był mile widziany, a jego liczne walce i inne utwory zawojowały całą Europę. Ale na tym nie zatrzymał się niezmordowany Jan. Płomień jego talentu i gorąca krew hiszpańska pchały go do dalszych zwycięstw, do poszukiwań nowych dróg ujścia jego twórczości.

W tym czasie święcili swoje tryumfy w dziedzinie operetki Offenbach w Paryżu i Suppé w Wiedniu; satyry muzyczne zawarte w operetkach Offenbacha podbiły nie tylko Paryż, ale przedostały się również do Wiednia. Jan Strauss obejrawszy na scenie „Piękną Helenę” Offenbacha, a potem „Piękną Galatęę” Suppého – był zachwycony nowym gatunkiem twórczości teatralnej.

W 1862 r. po otrzymaniu tytułu kapelmistrza dworu Habsburgów (który to tytuł stał się jakby ukoronowaniem jego kariery wiedeńskiej), postanowił i Strauss spróbować swoich sił na polu twórczości scenicznej. Chciał stworzyć typ dzieła muzycznego, przez który przewijałby się rytm jego walca i styl lekkości mozartowskiej muzyki, pełnej wdzięku i uroku. W dużej mierze natchnęła go do tej twórczości jego żona, o 10 lat starsza od niego Henrietta Chalupetzky, występująca w „Theater an der Wien” pod nazwiskiem Jetty Treffz. Nie młoda już, ale jeszcze piękna pani Henrietta była poprzednio przyjaciółką barona Maurycego Tedesco, bankiera wiedeńskiego. Talent, wytworność i temperament młodego Straussa oczarowały ją. Na przyjęciach w salonach nowobogackiego barona-milionera, królowała piękna Henrietta i królował ze swoimi walcami czarujący Jan. Przyjaźń, która zawiązała się pomiędzy nimi przerodziła się w miłość,

Henrietta była na tyle sprytna, inteligentna i obrotna, że mimo małżeństwa ze Straussem potrafiła pozyskać barona w charakterze opiekuna.

Nie od razu przeszedł Jan do twórczości operetkowej. Po obejrzeniu „Piękną Heleny”, natchnęła go myśl wzbogacenia swej muzyki tekstem literackim. Postanowił więc uzupełnić swe walce i niektóre lżejsze utwory śpiewem chóralnym.

W rezultacie tych poczynań narodził się m. in. słynny walc „Nad pięknym modrym Dunajem” na orkiestrę i chór, wykonany pod dyрекcją kompozytora 13 lutego 1867 r. Utwór ten sukcesu jednak nie osiągnął. Publiczność wiedeńska nie była jeszcze przyzwyczajona do nowego rodzaju twórczości Straussa; dotychczas walce jego królowały na parkietach salonów mieszczańskich i w ogródkach, jako nieodłączna część zabaw tanecznych. Natomiast walc zilustrowany śpiewem chóralnym i wykonany na estradzie koncertowej był dla rozbawionych wiedeńczyków zupełnie nowym, nieznanym i wprost niepotrzebnym eksperymentem.

Dopiero potrzeba było Wystawy Światowej w Paryżu, gdzie Jan Strauss ze swoją orkiestrą i chórem wiedeńskim zademonstrował swoje liczne utwory (w tej liczbie walc „Nad pięknym modrym Dunajem”). Koncert stał się niezwykłym tryumfem, a wydawca Spina i kompozytor dorobili się fortuny, sprzedając w ciągu dwóch lat ponad milion egzemplarzy tego walca. Sukces ten stał się bodźcem do dalszej twórczości muzyczno-słownej Jana. Zachęcany przez sprytną i przewidującą małżonkę Strauss nawiązał kontakty z librecistami i napisał swoją pierwszą operetkę „Wesołe kobiety”: operetka ta nigdy nie ujrzała jednak światła scenicznych, a partytura jej zaginęła. Dopiero w lutym 1871 roku zadebiutował Jan przed wiedeńską publicznością w nowej operetce „Indigo” (po wielokrotnych przeróbkach spowodowanych słabym librettem nazwanej potem „1001 nocą”). Sukces był olbrzymi. Imię Jana Straussa, twórcy operetki wiedeńskiej, konkurentki operetki paryskiej, stało się tak popularnym, że sława o nim dotarła do Ameryki, dokąd udał się na tournée. Po sukcesach amerykańskich i powrocie do Wiednia Jan napisał następną operetkę „Karnawał w Rzymie”, pozostającą pod urokiem oper Verdiego.

Autorzy francuscy Halevy i Meilhac wystawili w tym czasie w Paryżu z dużym sukcesem komedię „Reveillon”, przerobioną przez nich z komedyjki

JAN STRAUSS

ZEMSTA NIETOPERZA

(DIE FLEDERMAUS)

Operetka w trzech aktach z prologiem
Libretto K. Haffnera w opracowaniu Juliana Tuwima

O S O B Y:

Obsada podana w kolejności alfabetycznej

Gabriel Eisenstein	{ KAZIMIERZ ROGOWSKI	Alfred, nauczyciel śpiewu	JANUSZ ŻELOBOWSKI
bankier wiedeński	ROMAN WĘGRZYN	Księżę Gigi	{ ANDRZEJ GALOS
Rozalinda, jego żona	{ CELINA KARPIŃSKA	I adiutant Księcia	RYSZARD GONDEK
Adela, pokojówka Rozalindy	TERESA WESSELY	II adiutant Księcia	{ RYSZARD GONDEK
Falke, notariusz	{ MARIA PĄCZYŃSKA	Ida, tancerka, siostra Adeli	JÓZEF HEJKE
dr Blind, adwokat	TERESA WESSELY	Mizzi, jej przyjaciółka	{ JERZY DZIANYSZ
Frank, dyrektor więzienia	{ ZYGMUNT MIŁKOWSKI	Pani Grelinger, fabrykantka cukierków	{ TADEUSZ CHOJNACKI
Frosz, dozorca więzienia	ADAM SZYBOWSKI	Mistrz ceremonii	{ ELŻBIETA WODECKA
	{ WŁODZIMIERZ KOTARBA	Kelner	STEFANIA ZACHARIASZ
	MARIAN PASŁAWSKI		{ MARIA WRÓŃSKA
	{ STANISŁAW HOLLY		STEFANIA ZACHARIASZ
	ANTONI WOLAK		{ JÓZEFA CHELMIRSKA
	{ TADEUSZ KAKOLEWSKI		MARIAN PASŁAWSKI
	WŁODZIMIERZ KOTARBA		MARIAN PASŁAWSKI
	STANISŁAW ROMANEK		

Goście, przechodnie, kamerdynerzy, lokaje, służba domowa.

Rzecz dzieje się w 1900 roku w okolicach Wiednia.

Inscenizacja i reżyseria:
EUGENIUSZ SOLARSKI
ANATÓL WRÓŃSKI

Współpraca reżyserska:
ZOFIA WEISSÓWNA

Choreografia:
MIKOŁAJ KOPIŃSKI

Asystenci choreografa:
ZOFIA WEISSÓWNA
HENRYK URBANCZYK

Opracowanie muzyczne:
ALOJZY KLUCZNIK

Dyrygenci:
TADEUSZ DOBRZAŃSKI
ALOJZY KLUCZNIK

Chórmistrz:
TADEUSZ DOBRZAŃSKI

Korepetytor:
IRENA ROGOZIŃSKA

Scenografia:
JOLANTA BONI-MARCZYŃSKA

Asystent scenografa:
ZUZANNA PIĄTKOWSKA

Inspicjenci:
MARIA CZYZEWICZ
KAROL PTASIŃSKI

Sufler:
HELENA SIBIŃSKA

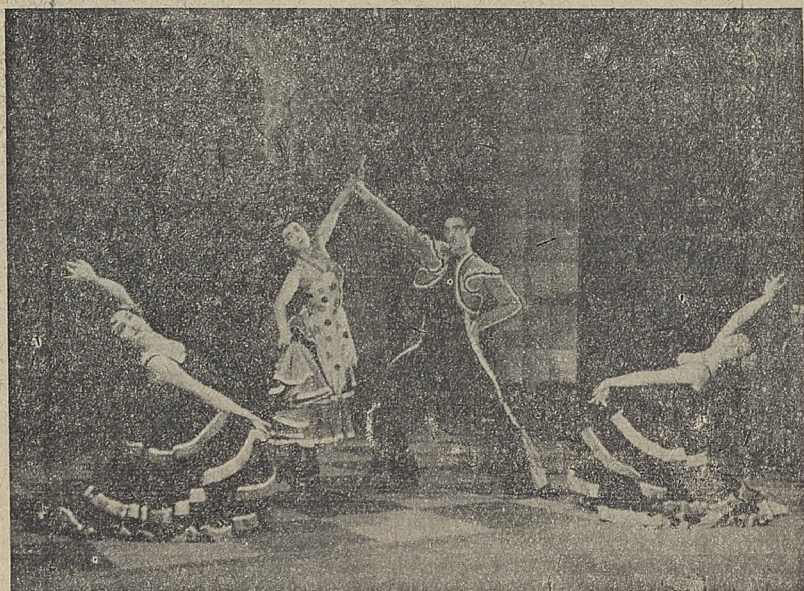
Teresa Wessely (Adela), Andrzej Galos (Gigi)

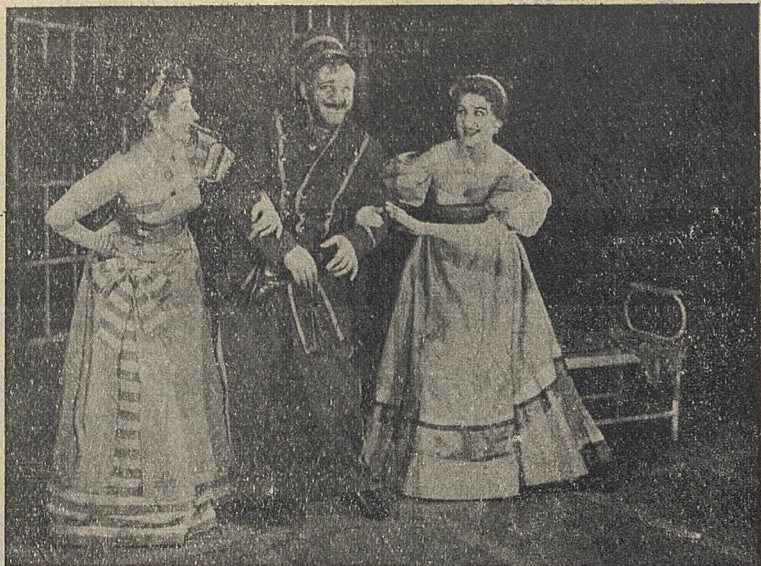
Antoni Wolak (Frank), Stanisław Romanek (Frosz)

Joanna Puter, Józef Parużnik, Mirosława Bachorz, Teresa Dzięglówna, Maria Gidlewska, Krystyna Truszkowska — fragment baletu z aktu II — „Fantazja Węgierska”

Joanna Puter, Roman Kerson, Barbara Krzesińska, Halina Kościńska — fragment baletu z aktu II — „Corrida”

Maryla Pączyńska (Adela), Stanisław Romanek (Frosz), Elżbieta Wodecka (Ida)

Janusz Żelobowski (Alfred), Roman Węgrzyn (Eisenstein), Celina Karpińska (Rozalinda)

osiadłego w Paryżu austriackiego literata Rodericha Benedixa. Dyrektor „Theater an der Wien” Steiner uznał, że komedia ta nadaje się świetnie dla Straussa jako libretto do nowej operetki. Zadanie przerobienia jej powierzył Karolowi Haffnerowi, kierownikowi literackiemu „Carl – Theater”. Haffner dokonał znakomitej przeróbki pod nazwą „Fledermaus” („Nietoperz”): na librecie tym Jan Strauss zrobił fortunę, podczas gdy sam Haffner zmarł potem w nędzy.

5 kwietnia 1874 roku odbyła się w Wiedniu prapremiera nowej operetki Jana Straussa. Zmieniła się ona w spontaniczną owację dla kompozytora. Fortuna i odznaczenia posypały się jak z gęstości.

Wiedeń stał się teraz stolicą operetki. A po wystawieniu „Nietoperza” w rok później w Paryżu – gwiazda Offenbacha zbladła, Paryż szalał za Straussem. Krawcy i fryzjerzy paryscy zaczęli lansować modę „à la Strauss”, wszystko co było „strausowskie” było modne, było „grand chic”, we wszystkim chciano naśladować Wielkiego Johanna.

Następnymi sukcesami Straussa były premiery operetek „Cagliostro w Wiedniu” i „Książę Mathuzalem”. Lecz śmierć żony Jana, już blisko 60-letniej Henrietty, a następnie nieszczęśliwa miłość do młodej śpiewaczki Angeliki Dietrich (która wkrótce po ślubie ze Straussem uciekła ze Steinerem) – załamały kompozytora. Trzeba było blisko 5-letniego czasu aby depresja minęła. Dopiero z końcem 1883 r. ukazała się jego nowa operetka „Noc w Wenecji”. Ostatnim wielkim sukcesem mistrza był „Baron Cygański”, wystawiony w 1883 roku. W cztery lata później 74-letni kompozytor zmarł po przebytej chorobie zapalenia płuc. Cały świat kulturalny Europy i Ameryki obchodził smutny dzień pożegnania wielkiego twórcy operetki wiedeńskiej. Osierocony tron „Króla Walców i Operetek” nie miał być już obsadzony przez nikogo. Imię Jana Straussa – syna przeszło do historii, dzieła jego po dziś dzień święcą tryumfy na największych scenach muzycznych świata. Wystawiając przed kilku laty „Noc w Wenecji”, a obecnie „Zemstę Nietoperza”, teatr nasz również znalazł się w obozie wielbicieli jego talentu.

Anatol Wroński

POSTACIE PROLOGU

Kucharka: Krystyna Truszkowska – Barbara Jaskólska
Bona: Halina Kosecka – Barbara Jaskólska
Garderobiana: Teresa Dzięgłówna – Barbara Jaskólska
Listonosz: Marian Pasławski
Latarnik: Józef Gaczol
Pikolak: Halina Żelwietrówna
Ogrodnik: Stanisław Dobranowski
Kataryniarz: Henryk Szarek

BALET

w akcie II-gim

NR I-szy „NIETOPERZ”

pantomima – muzyka A. Klucznioka

Nictoperze: Adela Tylówna – Joanna Puter, – Maria Gidlewska
Jan Lisowski – Jacek Heczko – Włodzimierz Waruszyński
Przechodnie: D. Czaplińska, I. Kruczkowska, H. Kosecka, H. Żelwietrówna,
St. Dobranowski, H. Piotrowicz.

NR II-gi „FANTAZJA WĘGIERSKA”

parafraza wg J. Straussa, oprac. A. Kluczniok

Osoby:

Dziewczyna: J. Puterówna – M. Bachorz
Chłopak: J. Parużnik – W. Waruszyński
Przyjaciółki: T. Dzięgłówna, M. Gidlewska, M. Bachorz, K. Truszkowska, A. Kiwior-
ska, D. Cholewa, T. Zinkowska, K. Ungeheuer

NR III-ci „SCENKA Z PRATERU”

muz. A. Klucznioka

Osoby:

Margot – diva kabaretowa – Zofia Weissówna
Amanci: St. Dobranowski i H. Piotrowicz

NR IV-ty „CORRIDA”

muz. A. Klucznioka

Carmencita: Joanna Puter – Izabella Owocówna – Teresa Dzięgłówna
Torrero: Roman Kerson – Józef Parużnik
Hiszpanki: M. Krzesińska – K. Ungeheuer – H. Kosecka – T. Zinkowska
Pikadorzy: H. Żelwietr, D. Czaplińska, Z. Radwan, D. Cholewa, K. Truszkowska,
K. Żuczenia

Inspektor baletu – ZDZISŁAWA RADWAN

Uwaga: Jeśli inaczej nie zaznaczono – obsadę stanowią artyści, wymienieni na pierw-
szym miejscu.

ZEMSTA NIETOPERZA

(streszczenie)

PROLOG.

Rzecz dzieje się w uzdrowisku koło Wiednia około roku 1900.

Przed domem bankiera Gabriela Eisensteina służba tańczy walczyka, najmodniejszy w owych czasach taniec.

Zjawia się listonosz i przynosi list dla pokojówki Adeli od jej siostry Idy, tancerki w wiedeńskiej operze. Adela jest zaproszona na bal do księcia Gigi, – musi się tylko przebrać w suknię swej pani i znaleźć jakiś wykręt, aby zwolnić się na noc.

AKT I

Piękna Rozalinda, żona Eisensteina, oczekuje powrotu męża z sądu. Nagle za oknem słyszy śpiew: to głos jej byłego narzeczonego, Alfreda. Alfred odwiedza ją i prosi o spotkanie wieczorem, gdyż wie, że mąż Rozalindy został skazany na 5 dni aresztu i właśnie dzisiaj wieczorem rozpoczyna odsiadywanie kary.

Gabriel Eisenstein wraca do domu z rozprawy sądowej ze swym adwokatem, drem Blindem. Okazuje się, że za obrazę sędziego podwyższono mu wymiar kary do ośmiu dni aresztu. Jest wściekły na Blindę i wyrzuca go za drzwi, za to, że ten nie umiał przeprowadzić obrony. Dopiero wizyta przyjaciela, dra Falke, poprawia mu humor. Falke zaprasza go na bal do księcia Gigi. Przyjaciele przy tej okazji wspominają maskaradę, na której dr Falke przebrany był za Nietoperza. Wspominają też powrót ranny z tego balu: Eisenstein zostawił Falkego w tym przebraniu na środku Prateru i dr Falke musiał piechotą wracać przez całe miasto do domu, a za nim biegł roześmiany tłum.

Eisenstein ma skrupuły, gdyż musi wieczorem stawić się w więzieniu, inaczej będzie sprowadzony siłą. Falke tłumaczy mu jednak, że do więzienia zgłosi się rano, a noc może spędzić na wspałym balu. Odbędzie się to w tajemnicy przed żoną, która będzie pewna, że mąż odsiaduje karę. Eisenstein zgadza się i w doskonałym humorze, w stroju wieczorowym, udaje się do „aresztu”.

Rozalinda po czułym pożegnaniu z mężem, oczekuje wizyty Alfreda i – aby zostać z nim sam na sam – zwalnia swą pokojówkę Adele, która ma rzekomo pielęgnować chorą ciotkę, a w rzeczywistości udaje się na bal do księcia Gigi.

Rozalinda i Alfred są sami w domu. Ich randez-vous przerywa wejście dyrektora więzienia Franka: przyszedł on aresztować Eisensteina. Alfred, aby nie skompromitować Rozalindy, gra rolę pana domu i zostaje odprowadzony do więzienia jako... Eisenstein.

AKT II

Bal u księcia Gigi. Wśród wielu gości są i nasi znajomi – dr Falke, dr Blind, Adela (występująca jako początkująca aktorka Olga) i jej siostra Ida; jest i Eisenstein – jako markiz Farosti z Argentyny – i dyrektor więzienia Frank, także jako Argentyńczyk. Jest również Rozalinda w masce, jako tajemnicza węgierska księżna – i ją bowiem zaprosił dr Falke.

Rozalinda poznaje swą pokojówkę Adele, z którą flirtuje jej mąż. Jednak Eisenstein, po wejściu „węgierskiej księżnej”, oczarowany jej wspaniałym wyglądem, asystuje wyłącznie Rozalindzie, nie wiedząc naturalnie, że pod maską ukrywa się jego żona. Rozalindzie udaje się przy tym zabrać Eisensteinowi jego zegarek.

Jedną z atrakcji wieczoru jest pantomima „Nietoperz”, w której właśnie ośmieszony dr Falke posłużył za temat do rewii.

Wszyscy goście bawią się doskonale, lecz dwie osoby muszą bal opuścić – to Eisenstein i dyrektor więzienia Frank.

AKT III.

Ranek w więzieniu, w którym jest tylko jeden dozorca, stale pijany Frosz i tylko dwóch więźniów: domniemany Eisenstein, czyli Alfred oraz jakiś szuler karciany.

Przychodzi dyrektor więzienia Frank, prosto z balu, również w różowym humorze. Frosz składa raport o stanie więźniów i zawiadamia, że szulera wyrzucił za karę z więzienia, gdyż ten oszukiwał „władzę więzienną” w grze w karty.

W tym momencie nadchodzą Adela i Ida, którym Frank na balu zdradził swoje incognito i obiecał Adeli protekcję w wielkim świecie. Adela marzy o karierze artystycznej i popisuje się przed Frankiem swymi talentami. Meldunek Frosza o pojawieniu się nowego gościa przerywa tę uroczą zabawę. Dozorca musi ukryć obie piękne dziewczyny i zamyka je... w celi.

Dozorca więzienny wprowadza Gabriela Eisensteina. Obydwaj panowie bardzo się dziwią, że tak niedawno w innych rolach spotkali się na balu. Ich zdziwienie rośnie, gdy Eisenstein podaje swoje nazwisko, bo przecież w więzieniu od wczoraj siedzi już jeden Eisenstein.

Gdy dyrektor Frank na chwilę wychodzi, zostawiając samego Eisensteina, zjawia się adwokat Blind i obaj postanawiają, że Eisenstein przebierze się za aplikanta i razem przesłuchają Alfreda. Nadchodzi również Rozalinda. Dozorca więzienny Frosz wprowadza Alfreda – rozpoczyna się przesłuchanie. Alfred tłumaczy się, że to tylko głód sprowadził go do domu Eisensteina i został omyłkowo aresztowany. Eisenstein nie wierzy, podejrzewa Rozalindę o zdradę i w uniesieniu ujawnia kim jest. Rozalinda przypomina mężowi bal u księcia Gigi i Eisenstein, po własnym zegarku, poznaje w niej „węgierską księżnę”.

Nadchodzą goście z balu u księcia Gigi i są świadkami tej sceny. Wszystko wyjaśnia się – to dr Falke zaaranżował tę całą intrygę, aby zemścić się na Eisensteinie za ośmieszenie go jako „Nietoperza”. A więc to tylko „Zemsta Nietoperza” – tym razem wygrał dr Falke.

Nieporozumienie zostaje zażegnane, wszyscy są weseli, rozbawieni i szczęśliwi i żegnają się pieśnią na cześć Jana Straussa.

D. K.

ZESPÓŁ CHÓRU

Adamik Barbara	Dzianysz Jerzy
Choma Maria	Hamaluk Bolesław
Dąbrowska Ewa	Hejke Józef
Kaczorowska Florentyna	Pietraszek Jerzy
Polińska Stefania	Żyła Stanisław
Dobrzańska Krystyna	Chojnacki Tadeusz
Hamerlak Zofia	Gaczol Mieczysław
Kwiatkowska Alicja	Łukasiewicz Henryk
Łysakowska Elżbieta	Makochon Stanisław
Osadca Helena	

Inspektor chóru – OSADCA HELENA

ZESPÓŁ ORKIESTRY

I SKRZYPCE

Małecki Mieczysław
Koncertmistrz
Skrobcki Leszek
Mularczyk Stanisław
Stasica Jan
Rypiński Stanisław
Pilawski Stanisław
Lipka Tadeusz

II SKRZYPCE

Skocz Władysław
Górski Andrzej
Solarczyk Stefan
Zalewski Adam

ALTÓWKI

Myczkowska Krystyna
Ogiński Eugeniusz
Satora Mieczysław

WIOLONCELE

Kucharski Tadeusz
Koncertmistrz
Gorecka Stefania
Komorowski Andrzej

KONTRABASY

Hojnik Eugeniusz
Jachimowicz Ryszard

FLETY

Karbowski Tadeusz
Węgrzyn Stanisław

OBOJE

Oracz Tadeusz
Korczyński Kazimierz

KLARNETY

Chochol Jan
Wyczyński Ignacy

FAGOTY

Puchalski Antoni
Thiel Henryk

WALTORNIE

Grzechowski Jan
Polak Edmund
Łysakowski Władysław

TRĄBKI

Wodecki Józef
Krzywoń Adam

PUZONY

Maksymowicz Włodzimierz
Barinow Jan
Przybylski Jan

PERKUSJA

Rzepianka Anna
Peller Ryszard

Inspektor orkiestry – MAKSYMOWICZ WŁODZIMIERZ

KIEROWNIK TECHNICZNY

Józef Ballada

BRYGADIER SCENY

Piotr Kurpan

KOSTIUMY

Spółdzielnia Pracy „Sport” oraz f-ma K. Guzik

KIEROWNIK MALARNI

Bolesław Wagner

PERUKI

Mieczysław Stępniewski

FRYZURY

M. Jarema, Cz. Gwizdała, M. Krosta

NAKRYCIA GŁOWY

Władysława Dmowska-Solarska

ŚWIATŁO

J. Jezierski, F. Pająk, K. Winkler

CENA ZŁ 3.-

Drukarnia Wydawnicza w Krakowie, ul. Zwierzyniecka 2
Zam. nr 625 z 16. XI. 1959 r. — Nakład 1000 egz. — C-1 (5018)

10000